

Huru bödd Han, menlighetens wån?
 Aldrig går Hans lärdom ur mitt minne:
 Såsom barn kom du i himmelen,
 eller war du aldrig än derinne.

Lilla engel! rådd din hand åt mig,
 led mig in i barnens himmel åter:
 då dess portar låtas opp för dig,
 glöm ej den, som uransföre gråter.

Gif mig åter min försvundna wår,
 och dess blommor, och dess lekar, Elara!
 Unna mig att wara tretton år,
 unna mig som du att lycklig wara.

Dansa glad emot din sommar dag,
 tag mig med dig, Elara! in i ringen.
 Goda lilla! bland de små mig tag,
 eller också dansar jag med ingen.

Glöm och denna lilla barnslighet.
 Må wi glädjas, må wi leka, Elara!
 Jag skall låtsas wara din poet,
 och du skall min Sångubinn wara.

Stockholm, 1827.

Tryckt i Wennlundska Boktryckeriet.

Må nå, unga flicka! det stundar en dag,
 den stundar för dig som för alla,
 då härjaren skonar blott själens behag,
 men blommorna wißna och falla,
 då desse, som räknat Kadrißjernas tal,
 och skadat så snedt på hwar lycklig rival,
 och brunnit af dinhet, och smältit i qwal,
 bli sngubbar bleka och falla.

Ed flygen då, ynglingar! flygen omkring
 och dyrken hwar leende tårna,
 Och slutet fring henne en lysande ring,
 en ring, som kan anstå en stjerna.
 Men himmelen mörknar, och stjernen går ner,
 och tändes ej åter: hwad tröstar då mer
 för alla de wakor hon kostade er,
 och i henne skänkten så gerna?

Wårt lif är en lek, och den leken ej lång:
 så jollras af njenas dårar;
 men narri blir allware af mången gång,
 och rosen man leker med, sårar.
 We honom! som wisshetens råd har försmått,
 och offrat sin ungdom åt njena blott,
 ej tänkt något ädelst, ej gjort något godt:
 han slutar wißt leken med tårar.

Det war en gång en man af dygd,
 som Teucer mände beta,
 nödsakad att en fosterbygd
 bland nya folkslag leta.

En afton på en öde strand
(om ej Horats bedrager)
inför sitt folk, med glas i hand,
han så till orda tager:

"J bröder! som i lust och nöd
mia hittills welat följa,
och trotsat klippor, storm och död
på Hellespontens bölja:
er manar jag, att er som män
också wid glaset stå.
I morgon segla vi igen;
i afton låt oss dricka."

Vi, som på werldens falska haf
för wind och vågor drifwa,
det råd han sina bröder gaf,
vi våra bröder gifwa.
Hvar gång vi landa till en plats,
der vin i råga wankar,
så skjutom opp med vår seglats,
och fastom willigt ankar.

Då ödet ej förmåga haft
att oss från plågor freda,
så glädjoms dock, att drufwans saft
kan döfwa deras sweda;
och önskom, att hvar redlig man,
som lifwets smärta känner,
ett bord med slka winer fann,
i lag med slka wänner!

Snart är din sällhetstid försluten:
lyd, glada gosse! njets lag,
och njut den lyckliga minuten
af lifwets långa forgedag.

Förgråfwes Passar du tillbaka
din flydda ungdoms wackra år,
då tidens tunga wingar stala
sin frost på dina glesa hår.

Snart skall du, tryckt mot flickans hjerta,
ej finna nöjet mera der —
blott plaga öfwer giftens smärta
och dina gåckade begär.
Snart går den blixtrande pokalen
din bleka, torra läpp förbi;
han skall förbittras utaf qwalen
och tårar falla deruti.

Njut då den dag dig ödet gifwer,
skjut aldrig glädjens timma opp.
Bet, att den ånger gruslig blifwer,
som följer ett bedraget hopp.
Nu winka kärleken och wären
och drufwans ljuswa safter dig;
men se dig om, och tätt i spåren
de lömska qwalen smyga sig.

Så älska, drick, och lef för dagen,
och tryck din flicka mot ditt bröst.
Se dessa tjugande behagen,
hör harmonin af hennes röst.
Se känslans tysta tårar falla
från hennes blyga öga ner,
hör bälens ljumma vågor swalla,
och wården be dig dricka mer.

Lilla Clara! förebrå ej mig,
att jag är så barnslig, lilla Clara!
Är jag barn, så liknar jag ju dig:
bör jag blygas då att barnslig wara?